

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Doctor Mellifluus S. Bernardus Magnæ Matris Cultor
Eximius, Et Ex Ordine Sancti Benedicti Sacellanus
Quartus. Sive Ea quæ Doctor mellifluus de laudibus
Virginis Matris scripsit in gratiam magnæ ...**

Bernardus <Claraevallensis>

Nevhsii, MDCLXXV.

Sermo II. De Annuntiatione Dominica.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37156

ex aromatibus myrrhæ & thuris, Cant. 3. Et quidem myrrha fragrat ei de corporibus vestris; fragrat utique & mihi: utinam ita & thus fragret de cordibus vestris, quatenus sponsus probans vos sicut castos, sic etiam devotos, frequentius vos sua visitatione dignetur, & dicat, *Ibo mihi ad montem myrrhæ, & ad collem thuris, Cant. 4.* Videtur tamen sermo iste, prophetia hujus esse dici, per Salomonem olim prædicta, per Jesum hodie impleta. Hodie namque venit in illum montem altissimum montium, montem non modò myrrhæ & thuris, sed & omnium aromatum: dico autem Virginem virginum, omnium plenam gratiarum, inter quas tamen præcipuè, nisi fallor, redolebat sponso myrrha castitatis, & thus pietatis. Odor iste, fratres mei, super omnia aromata; odor iste Dominum majestatis de excelsis attrahit & invitat, ut inclinè cælos & descendat, sicut probat dies hæc, cum Altissimus Angelo misso de cælis, ipse quoque descendit in uterum Matris, qui semper manet in sinu Patris, cum quo vivit & regnat, per omnia sæcula sæculorum. Amen.

SERMO II.

De Annuntiatione Dominica.

Hodie verbum caro factum est, & habitare cœpit in nobis, secundum regulam scilicet sanè fidei, quam ecclesiasticorum dogmatum diffinitio tradidit nobis. Firmissimè namque tenet, & nullatenus dubitat Ecclesia carnem Christi non prius conceptam, quàm à verbo susceptam: sed ipsum verbum Dei carnis acceptione conceptum, carnemque verbi incarnatione conceptam. Hodie itaque Sapientia ædificare sibi cœpit domum corporis nostri in utero Virginis, & ad ædificandam unitatem Ecclesiæ, angularem lapidem de monte sine manibus *Dan. 2.* abscidit: dum sine opere humano de corpore virginali

Bb 3

carnem

carnem sibi nostræ redemptionis separavit. Ab hoc ergo die Dominus virtutum nobiscum, susceptor noster Deus Iacob: quia hodie Domini est assumptio nostra, ut inhabitet gloria in terra nostra. Prorsus hodie benedixisti Domine terram tuam, illam benedictam in mulieribus. Hodie dedisti benignitatem Spiritus sancti, ut terra nostra daret benedictum fructum ventris sui, & rorantibus cœlis desuper uterus virginalis Salvatorem germinaret. Maledicta terra in opere prævaricatoris *Gen. 3.* quæ etiam exercitata, spinas & tribulos germinat hæredibus maledictionis: At nunc benedicta terra in opere Redemptoris, quæ remissionem peccatorum fructumque vitæ parturit universis, & filijs Adæ præiudicium originalis dissolvit maledicti. Prorsus benedicta illa terra, quæ omnino intacta, nec fossa, nec seminata, de solo rore cœli Salvatorem germinat, & mortalibus panem Angelorum, alimoniam vitæ æternæ ministrat. Hæc itaq; terra, quia inculta erat, videbatur esse deserta, sed erat optimo fructu referta: videbatur esse eremus solitudinis, sed erat Paradisus beatitudinis. Planè hortus deliciarum Dei; eremus, cuius campi germinaverunt germen odoris; planè desertum refertum, de quo agnum dominatorem terræ Pater emisit. *Emitte*, inquit *Esā. 16.* *agnum Domine de petra deserti*, id est, absconde petram de petra, sanctum & inviolabilem sancta & inviolata proferat virginitas. Sanè in hoc ipso satis decenter Christi occasus ortui, sepultura respondet conceptioni: dum videlicet emittitur Agnus de petra deserti, condendus in petra monumenti: & cuius corpori monumentum excidendum erat in petra, ipse ab initio conceptus sui, & corpus sibi excidit de petra, & corpori locum in petra: sic integritatem petræ, cum de ea emitteretur, non imminuens, sicut nec signatam sepulturæ petram, cum de ea egrederetur, aperiens.

Si ergo *Petra Christus*, ut ait Apostolus *1. Cor. 10.* non degenerat

nerat à Matre Filius, quando & ipsa petrae nomine censetur. An non rectè vocatur petra, quæ & in amorem integritatis proposito firma, affectu solida, sensu quoque ipso adversus illecebram peccati tota insensibilis erat & lapidea. An non rectè Petra virginalis integritas, quæ & nihil parit, per naturam sui, & cum parit, roris virtute divini, nec admittens conceptum, nec emitens partum novit aperiri? Sed *aperiatur terra*, inquit Esaias *Es. 45. aperiatur & germinet Salvatorem*. O sancte Esaias, qui dicis, *aperiatur*, quid ergo est, quod Dominus ad Ezechielem testatur *Ezech. 44. Porta hæc clausa erit, & non aperiatur?* An tibi reseratum fuit tantummodo consilium facundandæ Matris, & clausum tibi fuit mysterium clausæ perenniter integritatis? Absit, inquit, nemo magis quàm ego conscius hujus secreti. Quomodo enim me latuisset perpetuæ virginitatis mysterium, qui tantò antè prædixi, *Ecce virgo concipiet & pariet filium, Esa. 7.* Quæris igitur, quomodo dicamus; ego, *aperiatur*: ille, *non aperiatur*? Non aperiatur viro, aperiatur Domino: sicut ibidem ad ipsum dicitur Ezechielem, *vir non transibit per eam, quoniam Dominus Deus Israël ingressus est per eam*. Aperiatur autem Domino non virginalis integritas corporis, quia sicut Ezechiel post prædicta subdidit: *Hæc clausa erit ipsi etiam principi*; sed aperiatur auris & porta cordis: quia videlicet intravit per aurem Virginis Verbum incarnandum, & exivit per clausam portam corporis incarnatum. Omnipotens namque verbum Dei etsi infirmitatem nostram suscepit, nihil tamen de sua sibi omnipotentia minuit, quò minus contra naturam carnis, & supra intelligentiam sensus nostri, corpus suum palpabile per clausam posset & integra trajicere, sicut etiam ad discipulos ingrediens januis clausis, oculis probavit, quod ratio non capit.

Secura igitur ô Virgo intemerata, ô porta sanctuarij perenniter clausa, *secura aperi Domino Deo Israël*, qui tibi jam dudum

dum clamat *Cantic. 5. Aperi mihi soror mea, amica mea.* Non est quod timeas integritati tuæ, Deus non novit integra violare, sed violata consolidare. Si verbo Dei apta es, tum demum non modò clausa, sed & signata es. *Pone me, inquit Ibid. 8. ut signaculum super cor tuum, ut signaculum super brachium tuum.* Jesus quippe impressus in corde, expressus in opere, sigillum planè & munimentum est inviolabile castitatis sponsæ suæ, & eo ipso quo se imprimit imitationis formam, imponit etiam incorruptionis custodiam. Sit ergo ô Virgo fidelis, auris tua aperta ad audiendum, & mens tua ad credendum: aure percipe verbum Angeli, & corde suscipe verbum Altissimi, & corpore concipe Filium Dei. Dic & tu ô beata tam humilis quàm fidelis, dic *Esa. 50. Dominus aperuit mihi aurem ego autem non contradico, retrorsum non abii. Ecce Ancilla Domini, Luc. 1. præsto sum ejus voluntati, quinimò juvabo votis, si possum, fiat mihi secundum verbum tuum.* Hoc dicere, sic suam devotionem offerre, istud planè est Domino pectus aperire, istud est etiam os aperire, & Spiritum attrahere. Sic profectò aperiēbatur terra: ut quem roabant cœli de super, susciperet rorem, & germinaret Salvatorem. Nobile germen, germen justum, germen odoris, germen Domini, quod jam est in magnificentia & gloria, cùm idem fructus terræ sublimis est super omnia, id est, exaltatus est super cælos Deus, & super omnem terram gloria ejus. Nihil enim interest, sive germen, sive fructum, aut florem dixeris, cùm hæc omnia, imò infinita alia unus Christus sit: res una, sed multiformis gratia, & virtutis unius operatio multifaria: cui si infinita nomina paupertas humani sensus & sermonis, pro similitudine commodaverit, rei tamen implere significationem non poterit. Benè autem simul vocatur germen, & flos & fructus, quia sine gradu profectus, ab initio conceptus sui omni virtute & gratia in seipso extitit perfectus. In nobis enim primum ipse *germen* est, cùm fides in confessionem

fessionem prorumpit, vel opus manifestum: postmodum *flos*, cum super proficientem efflorescit sanctificatio Dei quodam spectabili decore virtutum: demum autem *fructus*, cum beatitudo sariat hominem consummatum. Pulcherrimè sanè ac vigilantissimè, non solum mysteria, sed & mysteriorum prælagia dispensatio præordinavit divina, ut locus, in quo terra genuerit Salvatorem, germen iustum, & flos de virga & radice Jesse ascendit, Nazareth, id est sanctitas, germen, flos, virgultum vocaretur: ut videlicet negotium loco, locusque negotio consona voce contestaretur, pariterque & nomen loci rem gerendam pronuntiaret, & res gesta causam nominis indicaret.

SERMO I.

In Assumptione S. MARIE.

Veni electa mea & ponam in te thronum meum.

Multi vocati pauci verò electi. *Beati quos elegisti Domine, habitabunt in atrijs tuis. psal. 67.* imò tu in eis habitabis, tu in eis regnabis thronumque regni tui in eis collocabis. Sanè omnium beatorum beatissima est Maria quæ de numero omnium electorum singulariter est electa & præelecta, quoniam elegit eam Deus, elegit eam in habitationem sibi dicens *psal. 131. Hec requies mea in seculum seculi: hic habitabo, quoniam elegi eam.* Habitavit in ea novem mensibus, habitavit cum ea, & sub ea annis pluribus. Habitans in ea replebat eam singulari gratia charismatum, habitans cum ea pascebat eam incomparabili piorum suavitate morum, & divinorum desiderabili sapientia sermonum. Nunc autem in ea & cum ea, sicut interminabili ævo, sic incomprehensibili modo habitans, sariat eam beatificantium gloria visionum: foris quidem glorificatæ carnis formam exhibens, intus autem formam verbi glorificantis imprimens.

Cc

O Maria